

ת"פ 28327/03/19 - מדינת ישראל נגד א ב

בית משפט השלום בקריית גת

10 פברואר 2020

ת"פ 28327-03-19 מדינת ישראל נ' ב(עציר)

בפני כב' השופטת רבקה שורץ

המאשימה

1. מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד

נגד

הנאשמים

א ב (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב אשום בשל כך שלא קויימה זכות השימוע.

אין מחלוקת שהנאשם עומד לדין בין היתר בעבירה של הפרת הוראה חוקית, בניגוד לסעיף 287 (ב) לחוק העונשין, המהווה עבירה מסוג פשע.

ב"כ הנאשם טען כי חובת היידוע על זכות השימוע לא התקיימה וכי בנסיבות המקרה דנן נכון לבטל את כתב האישום על מנת לאפשר שימוע בנפש חפוצה.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם מתגורר בבית הוריו- בירושלים ברח' *** , בישוב הר הדר ולא בכתובת אליה נשלחה הודעה היידוע.

ב"כ הנאשם סבור כי המידע על כתובת עדכנית של הנאשם היה בידי המשטרה ממסמכים שונים (1/נ, 2/נ , 3/נ), /שהיו בחזקתה, וכי תובע סביר יכול היה ללמוד על כך לו ולהורות על משלוח הודעה על זכות השימוע לכתובת בה מתגורר הנאשם בפועל. ב"כ הנאשם סבר כי מדובר בעצימת עיניים.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם מסר לשוטר שעייב אותו את מענו ברח' *** , כפי שהיא מופיעה על גבי דו"ח העיכוב.

כתובת זו בהר אדר נמסרה גם בבית חולים אסותא אשדוד עת הגיע לשם לקבלת טיפול, עובדה זו מופיעה על מסמך

שהמאשימה מתכונת להסתמך עליו כראייה להוכחת האשום.

הוסיף ב"כ הנאשם והיפנה לפרוטוקול בתיק המ"י 18-12-49963 שם שוחרר הנאשם בתנאים של מעצר אדם לבית הוריו בירושלים בכתובת שהנאשם אכן מתגורר ומסר לשוטר המעכב - קרי *** - (נ/5).

לטענת ב"כ המאשימה, שהפנתה למסמכי החקירה עליהם חתום הנאשם, על גביהם מופיעה הכתובת הרשומה אליה נשלח מכתב היידוע, השיב ב"כ הנאשם כי הנאשם נחקר והוזהר ביחס לחשד ולא נחקר מהי כתובתו.

ב"כ הנאשם ציין כי הזנת נתונים הנוגעים לזהות החשוד וכתובתו באופן אוטומטי, בכותרת מסמכי החקירה, בהסתמך על המידע במערכת המחשוב המשטרית, אינה ראייה לכך שהנאשם מסר פרטים אלו בחקירה ואינה מצביעה בהכרח, שהנאשם נחקר לגבי כתובתו.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם לא נחקר באשר לכתובת מגוריו בעוד שהמתלוננת נחקרה במפורש לענין כתובתו העדכנית, ומסרה כי אינה יודעת מהו מענו, על כן גורס ב"כ הנאשם כי החוקר היה צריך לחקור גם בענין זה.

לאור כל האמור נטען כי הנאשם לא קיבל את ההודעה ולא יכול היה לממש את זכותו המהותית לבקש שימוע טרם הגשת כתב אישום ועל כן בא כח הנאשם עתר לבטול כתב האשום.

ב"כ הנאשם היפנה להחלטה בתיק ת"פ 34412-03-17.

ב"כ המאשימה התנגדה נחרצות לביטול כתב האישום.

ב"כ המאשימה גורסת כי המאשימה מילאה את חובת היידוע, כאשר שלחה את ההודעה לכתובת הנאשם המופיעה במשרד הפנים (ת/6).

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם לא עידכן כתובתו לא במשרד הפנים ולא במשטרה, ולכן אין הוא יכול לבוא בטענות כלפי המאשימה.

ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם לא עידכן את המשטרה על כתובת מגוריו, במספר הזדמנויות במהלך החקירה, אף שחתם על מסמכי החקירה הנושאים את כתובת הרשומה במשרד הפנים

(ת/1 , ת/2 , ת/3 , ת/4 ו ת/5).

עוד טענה ב"כ המאשימה כי הטענה לא מועילת בהזדמנות הראשונה.

לטענת ב"כ הנאשם, לפיה כתב האישום הודפס בטרם חלפו 30 הימים, העומדים לזכות הנאשם לבקש שימוע וכי יש בכך ללמד שכבר אז המאשימה לא היתה מוכנה לשימוע "בנפש חפצה", השיבה ב"כ המאשימה, כי המועד הרלוונטי לנאשם הוא מועד הגשת כתב האשום (12.3.19), שהיה בחלוף 30 הימים ולא מועד הדפסת טיוטת כתב האישום

דין

השימוע הינה זכות יסוד שנועדה לאפשר לחשוד בעבירה מסוג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת טרם תחליט, אם יש מקום להעמידו לדין.

יש לקיים את השימוע מראש כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי כך נקבע בבג"ץ 1400/06 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' ממלא מקום ראש הממשלה, פסקה 15 [פורסם בנבו] (6.3.2006); ראו גם דפנה ברק-ארז "זכות הטיעון - בין צדק פרוצדורלי ליעילות" ספר אור 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועודד שחם עורכים, 2013).

המסגרת הנורמטיבית - סעיף 60 א' לחסד"פ הקובע כדלקמן:

- (א) רשות התביעה שאליה הועבר **חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה** על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.
- (ב) ...
- (ג) ...
- (ד) **חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה** כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור.
- (ה) **החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות**, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

אחת התכליות הנוגעת לקביעת הזכות היא "ליצור הסדר אחיד בנוגע למתן זכות טיעון לחשודים בפלילים **בטרם הגשת כתב אישום** מתוך שאיפה לאזן בין הצורך לשמור על עקרון השוויון בפני החוק לבין האינטרס הציבורי בהגנה על יעילות עבודתן של רשויות התביעה (בג"צ 3495/06 הרב הראשי לישראל נ. היועץ המשפטי לממשלה (30.7.07)).

מהנחיות פרקליט המדינה - הנחייה 14.21- הליכי יידוע ושימוע בהליכים פליליים, ניתן ללמוד כיצד נכון לפעול בהליכי יידוע ושימוע.

בפתח ההנחיות לפני החלק הכללי צוין, כי אלו נועדו להתוות את מדיניות הפרקליטות בלבד מתוך הכרה, כי חלק מהאמור בהנחיה אינו מותאם לאופן עבודת התביעה המשטרית,

עם זאת מהפסיקה עולה כי כדי להגשים את תכלית השימוע על רשויות המדינה ובכלל זה המשטרה, להקפיד על קיום השימוע והנחיות פרקליט המדינה בעניין מהוות מתווה לעבודה נכונה וראויה. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף בשים לב כי אחת העבירות המיוחסות לנאשם הינה עבירת פשע שהסמכות לשקול בעניינה את הגשת כתב האישום מסורה לפרקליטות, אלא אם מצא פרקליט המחוז להעביר את התיק המסוים לטיפול תובע משטרתי (סעיף 60(ד) לחסד"פ) (יצוין כי ב"כ הנאשם זנח את הטענה בדבר היעדר סמכות).

מן הכלל אל הפרט

עיתוי העלאת הטענה

הטענה הועלתה בדיון הראשון המתקיים בפני המותב שדן בתיק, במסגרת דיון לפי סעיף 144 לחסד"פ.

קודם לכן התקיימו דיונים בפני מותב אחר במסגרת גישור.

בית המשפט אינו חשוף לתוכן הגישור, ברם על פי סדרי העבודה, מגשר אינו שומע טענות מקדמיות.

לדברי ב"כ הנאשם הוא הודיע במהלך הגישור כי בכוונתו להעלות טענה מקדמית והמאשימה לא חלקה שכך היה.

הנסיבות והמסמכים הרלוונטיים להכרעה

הנאשם נחקר בגין שתי הפרות לכאורה של הוראה חוקית האחת.

מועדי העבירות המיוחסים הם 21.1.218 ו- 25.12.18 בלילה (שאז טופל באסותא).

הנאשם נדרש לחקירה בעקבות תלונה של אשתו מיום 21.12.18.

הנאשם התייצב בתחנת משטרה הראל (במבשרת ציון) ביום 22.12.18.

הנאשם עוכב ונחקר בלילה של 23.12.18 (להלן: "החקירה הראשונה").

הכתובת הרשומה על דו"ח העיכוב הינה ***.

בטופס הודעה על זכויות חשוד מיום 23.12.18 (ת/1) ובהודעת חשוד מיום 23.12.18 (ת/2), מופיעה בכותרת כתובת הנאשם הרשומה במשרד הפנים, ***.

נראה כי הכתובת שבכותרת ההודעה ובטופס יידוע הזכויות הוקלדה על פי המופיע ברשומות.

הנאשם לא נחקר על כתובת מגוריו ע"י החוקר על אף שבדוח העיכוב מופיעה כתובת הוריו כמענו.

בבוקר יום **23.12.18** (בעקבות החקירה הראשונה) הוגשה בקשה למעצר והתקיים דיון בפני שופט מעצרים בתיק 49963-12-18.

בכתב ההתחייבות העצמית עליו חתם הנאשם ביום **23.12.18** במסגרת שיחרור בתנאים, שנקבעו בתיק המעצר הימים, מוקלדת כתובת הנאשם ברח' *** , שהיא הכתובת המופיעה ברשומות (**ת/4**), **דא עקא**, בית המשפט הורה על הארכת המעצר עד לשעה 17:00 בלבד (כדי לאפשר בצוע פעולות חקירה בנות שיבוש), כאשר לאחר מכן הנאשם **שוחרר בתנאי מעצר אדם, בפיקוח אחד מהוריו המתגוררים ברח' *** וזאת עד ליום 24.12.18**.

ביום **26.12.18** אושפז הנאשם באסותא אשדוד לצורך השגחה ושוחרר ביום **28.12.18**. (ממכתב השחרור עולה כי יום קודם לאשפוז היה הנאשם מעורב בקטטה והובהל לחדר טראומה בעקבות דקירה בגבו).

ביום 28.12.18 נחקר הנאשם פעם נוספת בחשד להפרת צו.

ביום **28.12.18** חתם הנאשם על כתב שחרור בערובה (**ת/3**), כאשר כתובת הנאשם המופיעה בסעיף 1 היא-
***** , ואולם בהמשך- אחד מתנאי השחרור הוא מעצר בית מלא למשך 5 ימים, ברח' ***.

כערב חתם אביו של הנאשם (סעיף 4 לכתב הערובה) שכתובתו *.**

בין הנאשם למתלוננת (אשתו) קיים הליך בבית משפט לעניני משפחה, כאשר על גבי החלטה מיום **3.10.18** ככתובתהנאשם (**הנתבע**) להמצאת כתבי בית דין מופיע : " ***".

גם בלשכת הסיוע המשפטי האחראי על הקשר בין הנאשם לאשתו בנושא הילדים והסדרי הראייה מופיעה הכתובת-
** (נ/3).

מכתב היידוע על זכות השימוע נשלח ביום **13.1.19** באמצעות דואר רשום לכתובת הרשומה במשרד הפנים ברח' *** (להלן: "הודעת היידוע").

המאשימה לא הציגה בפני בית המשפט מה עלה בגורל המשלוח.

מבירור שערך בית המשפט באמצעות מעקב משלוחי דואר רשום באתר דואר ישראל עולה, כי מכתב היידוע הגיע ליחידת הדואר ברמלה לצורך מסירה לנמען רק ביום 13.2.19.

ביום 27.2.19 מתועד כי אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש".

עמוד 5

בנסיבות הענין ביום 13.3.19 המכתב הוחזר ליחידה השולחת .

הכרעה

סעיף 60 לחסד"פ קובע כי הודעת היידוע על זכות השימוע תשלח לכתובת הידועה למאשימה.

בפני המאשימה היו שתי כתובות.

ניכר כי לנאשם מען נוסף לזה המופיע ברשומות ולו בתקופה הקצרה, בה נקלע לסכסוך עם אשתו ובגינו הגיע לפתחו של בית המשפט גם בהליך אזרחי וגם בהליך המעצרים.

למרות שהמען הנוסף מופיע במסמכים השונים המצויים בתיק התביעה, לא נעשתה בדיקה כלשהי - מהי הכתובת להמצאת כתבי דין לנאשם.

ב"כ המאשימה טענה בלהט ומרץ רב כי הנאשם חתם על מסמכי החקירה בהם מופיעה כתובתו שברשומות, ואולם בחקירתו נחקר הנאשם ביחס לחשד נגדו אך לא נחקר באופן ישיר על כתובתו.

יתר על כן, מפרוטוקול תיק המעצרים עולה חשש שהנאשם אינו קורא עברית ולא ברור מה בדיוק הוקרא לו טרם חתם על הודעתו.

נראה כי במסמכים בהם מופיעה כתובת הנאשם בהתאמה לזו המופיעה ברשומות זו הועתקה אוטומטית מהנתונים במאגר, ואילו במקומות בהם נשאל הנאשם לכתובתו כמו במסגרת העיכוב, או באסותא - מענו נרשם ככתובת בית הוריו.

גם המתלוננת יודעת על כתובת ההורים, הראייה כי במסגרת תיק המשפחה במסגרת בקשה שהוגשה - נרשם שכתובת הנתבע הוא הנאשם- מען ההורים ככתובת למסירת כתבי דין.

צודקת המאשימה כי על האזרח לעדכן כתובתו במשרד הפנים, ואולם יש ליתן את הדעת לסמיכות הזמנים בין מועד האירועים בגינם מואשם הנאשם, מועדי החקירות, מועד הדיון בבית המשפט בעקבותיו שוחרר בתנאים של מעצר אדם לבית הוריו בהר אדר ותנאי מעצר הבית, שנקבעו ע"י קצין המשטרה ביום 28.12.18.

לא ברור כיצד נעלם מהמאשימה תנאי השחרור, שנקבעו הן ע"י קצין המשטרה והן ע"י בית המשפט. בשני המקרים כתובת ההורים היא הרלוונטית.

לא ברור מדוע בנסיבות הקונקרטיות של תיק זה והמסמכים שהיו מונחים בפני המאשימה, לא נערך בירור כלשהו לעניין

כתובתו הרלוונטית למשלוח הודעה על זכות השימוע.

המאשימה טענה באופן נחרץ כי היא עשתה את המוטל עליה וכי הנאשם לא יכול להעלות טענה, שלא קיבל את הודעת היידוע.

גם אם נפל מחדל כלשהו בהתנהלות הנאשם לעניין עדכון כתובת, אף שנושא זה אינו ברור עד תום נוכח המסמכים שעיינתי בהם ולוחות הזמנים, אין בכך לבטל את זכותו לממש את זכות השימוע המוקנית לו בחוק.

מדובר בזכות מהותית .

התעקשותה של ב"כ המאשימה לאורך כל הדיון כי די במשלוח ההודעה, מבלי ליתן הדעת לתוצאת המשלוח ולנסיבות הקונקרטיים לרבות סמיכות הזמנים שתוארה לעיל, מעלה חשש כי ב"כ המאשימה מקלה ראש ביחס למהות הזכות ורואה בחובת היידוע אקט טכני, שמתמלא עם המשלוח בין אם נאשם זכה לקבל את הודעת היידוע ובין אם לאו.

לסיכום

מכלול הנסיבות במקרה דנן מלמד כי זכות השימוע הופרה.

ההודעה על זכות השימוע לא נשלחה למען בו התגורר הנאשם.

בנסיבות הקונקרטיים שתוארו לעיל יש קשר בין ההליך בבית משפט לענייני משפחה לבין הנסיבות בגינן מיוחסות לנאשם העבירות.

הכתובת בה מתגורר הנאשם שימשה כתובת למשלוח כתבי בית דין כפי שעולה בין היתר מהחלטת בית משפט לענייני משפחה וכפי שעולה ממסמכים נוספים שפורט לעיל.

המסמכים עם המען הנוסף היו מונחים בפני התביעה בבירור והיא לא נתנה הדעת אליו כלל.

הנאשם לא קיבל הודעה על זכות השימוע ומכאן גם לא היתה לו אפשרות לבקש שימוע טרם הגשת כתב האשום.

תוצאת הפרת זכות השימוע

סעיף 60 א' לחסד"פ אינו קובע שהפרת חובת היידוע או פגיעה בזכות השימוע יביאו לביטול האישום.

החלטת התובע על העמדת המערער לדין היא החלטה מנהלית.

אם נפל פגם בהחלטת רשות מינהלית יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם.

ההכרעה מתבססת בהתאם לדוקטרינת הבטלות היחסית.

יש לבחון את נסיבות המקרה, חומרת ההפרה, דרך התקיפה והנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי תוך איזון בינו לבין הצדק הפרטי **דוקטרינה זו ישימה גם בהליכים פליליים והחלטה נעשית על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה**, שכן פגם משפטי מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות [עיין: רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל (10.8.00), ע"פ 1053/13 הייכל נ' מדינת ישראל (23.6.13)].

כאשר זכות השימוע הופרה יש לבחון האם הצורך לשימוע מאוחר מוצדק לבטל את כתב האישום, או שמא ניתן לקיים שימוע הוגן וענייני מבלי לבטל האישום, תוך עיכוב מתן תשובת הנאשם לאישום עד לסיום השימוע.

לכאורה ניתן "לרפא" את הפגם של אי קיום חובת השימוע בעריכת שימוע בדיעבד, מתוך תקווה שהמאשימה תשמע את הנאשם בנפש חפצה, כאילו לא הוגש עדיין כתב אישום, ואם המאשימה תשוכנע כי יש ממש בטענות תבטל את כתב האישום.

ואולם, שימוע בדיעבד אינו פתרון רצוי.

קיים חשש שהמאשימה "תינעל" על עמדותיה כפי שהוצגו בכתב האישום, וטענותיו של הנאשם לא תיבחנה באותה פתיחות, שהיו נבחנות אם השימוע היה מתבצע טרם הוגש כתב אישום וטרם התגבשה עמדת המאשימה.

"בבוא בית המשפט לבחון את נסיבות המקרה עליו לבחון את התנהגות הצדדים, הפגיעה שתיגרם להם או לאינטרס הציבורי ועליו לשאול האם ניתן לתקן ולרפא את הפגם שנפל, האם ייגרם לנאשם עיוות דין ותיפגע הגנתו מול הפגיעה שתיגרם למאשימה ולאינטרס הציבורי..." [עיין: תפ"ח (ת"א) 1138/05 מדינת ישראל נ' ארד (8.2.07) (להלן: "פס"ד ארד")].

בפס"ד ארד הנ"ל בוטל כתב האישום לצורך עריכת השימוע ונקבע כי "... השימוע עשוי לתרום להארת היבטים ועניינים שונים, לתת מענה לתחושה הסובייקטיבית של הנחקר שניתן לו יומו ולהוות חיזוק לאמון הציבור במערכת אכיפת החוק".

במקרה אחר בע"פ (י-ם) 30541/06 מדינת ישראל נ' כהן (25.2.05) (להלן: "פס"ד כהן"), הגיע בית המשפט למסקנה שונה, לפיה איזון של כל השיקולים הרלבנטיים מביא למסקנה, כי ניתן לרפא את הפגם של הפרת חובת היידוע בעריכת שימוע מאוחר מבלי שיהיה צורך בביטול האישום.

בת"פ (ת"א) 40279/08 לדר נ' פרקליטות מחוז ת"א - מיסוי וכלכלה (17.5.09) [סקר בית המשפט מקרים בהם בגין אי שימוע בוטל כתב אישום לרבות מקרים בהם נערך שימוע בדיעבד וכך נקבע:

9. **שאלת הסעד הראוי מקום בו לא נערך לנאשם שימוע בטרם הגשת כתב אישום נגדו**, נדונה בערכאות השונות. **בחלק מהמקרים** - ועליהם ביקש ב"כ המבקש להסתמך - נקבע כי תרופתו של הנאשם היא בביטול כתב האישום על מנת שהליך השימוע בעניינו לא יערך בעוד כתב אישום תלוי ועומד נגדו (כך, תפ"ח (מחוזי ת"א) 1138/05

מדינת ישראל נ' ארד, תפ"ח (מחוזי ת"א) 1199/05 (8.2.07), **מדינת ישראל נ' פולנסקי** (3.1.07), ע"פ (מחוזי נצ') 1197/06 **מדינת ישראל נ' אלימלך** (24.10.06), ת"פ (מחוזי י-ם) 5286/05 **מדינת ישראל נ' אליהו** (18.9.07), ת"פ (שלום ת"א) 6952/06 **מדינת ישראל נ' דאהן** (17.5.07). **במקרים אחרים** סברו בתי המשפט כי אין מקום לבטל את הכתב האישום וכי הסעד הראוי הינו קיום הליך שימוע כשכתב האישום עומד על מכונו (ת"פ (מחוזי ת"א) 40131/07 **מדינת ישראל נ' בן רובי**, ת"פ (מחוזי י-ם) 3019/07 **מדינת ישראל נ' עגלוני** (15.7.07), תפ"ח (מחוזי - ת"א) 1057/06 **מדינת ישראל נ' אזולאי** (23.11.06), ע"פ (מחוזי י-ם) 30541/06 **מדינת ישראל נ' כהן שימוע מאוחר לאחר שכתב האישום הוגש כבר, יהיה תמיד סעד מאוחר ונגוע באי נוחות** בשל פגיעה במראית העין ובחשש שמא בשלב מתקדם זה, לא ישמע המבקש בהלך רוח של פתיחות מצד הרשות.

הצורך להעמיד את רשויות התביעה על חשיבות מתן זכות שימוע בזמן שאלו כשלו פעמים לא מועטות באי עמידה בחובת קיום השימוע".

[ראה גם החלטה בת"פ 34412-03-17 מדינת ישראל נגד מלול אמיר (5.12.17)].

במקרה שלפני ונוכח כל האמור לעיל, לרבות עמדתה הנחרצת של ב"כ המאשימה בדיון, ממנה אפשר להסיק בטעות שזכות השימוע אינה מהותית, נראה כי יש צורך להעמיד את התביעה על חשיבות מתן זכות השימוע בעת בה כשלה באי עמידה בחובת קיום השימוע .

יש הבדל בסטטוס של נחקר וחשוד לעומת סטטוס של נאשם.

במקרה דנן נכון לקיים את השימוע מראש כדי שיגשים את תכליותיו באופן מיטבי.

השימוע יכול לחזק את אימון הציבור במערכת האכיפה.

השימוע יכול שיתן מענה לתחושותיו הסוביקטיביות של הנאשם .

השימוע יכול שיאיר את עיני התביעה לגבי נסיבות והיבטים הנוגעים לנסיבות בגינן נכח במקומות המצוינים בכתב האשום.

על כן, מורה על ביטול כתב האישום על מנת לאפשר לנאשם לממש את זכות השימוע כך שהמאשימה תוכל לשמוע את טיעוניהם בנפש חפצה בטרם תכריע אם להגיש את כתב האישום אם לאו.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו שבט תש"פ, 10 פברואר 2020, בהעדר

הצדדים.

עמוד 9